

ESIMENE PEATÜKK

Hudson

Üksteist aastat tagasi

Säärastel päevadel nagu täna sain aru, miks seitsekümmend kolm protsenti vetelpäästekooli astuda soovinutest treeningutel vastu ei pea. Mulle oli jäänud veel kaks suve tõendamaks, et mina pääsen selle kahekümne seitsme protsendi hulka, kes saab kooli sisse.

Cape Codi lõunarannikul kostitas ilm meid sel mälestuspäeva õhtupoolikul paari meetri kõrguste vahuharjaliste lainete ja ihuliikmeid kangestava veega. See pani küll kannatuse ja vastupidavuse proovile, aga oli treeninguks ideaalne.

Väsimus oli hakanud end tunda andma juba kakskümmend minutit tagasi; kümme minutit hiljem võis rääkida juba kurnatusest ja nüüd polnud täielik kokkuvarisemine enam kaugel, kuid ometi tuli mul veel tervelt viis minutit vastu pidada. Veel sada meetrit säärrases ummiklainetuses, ning mu senine isiklik rekord oleks ületatud, sestap ei mõelnudki ma alla vanduda enne, kui olen jõudnud selle tähiseni.

Seda silmas pidades oli kolmsada sekundit käkitegu.

Keskendusin hingamistehnikale, hoidsin pea madalal ja ujusin edasi, loendades noid kuradi sekundeid. Kahesaja üheteistkümneni jõudnud, hingasin sisse sulaselget soolast vett ja tõusin pinnale, et kiskuda huulik suust niipea, kui toruotsast üle käinud ummiklaine oli möödas.

„Hudson!“ karjus Gavin vasakult, suretades seitsme meetri pikkusel kalapaadil – isa kutsus seda hellitavalt oma neljandaks lapseks, ehkki vanuse poolest oluaks see õigupoolest esimene – mootori välja. „Aitab tänaseks.“

„Veel kolmkümmend meetrit mu uue rekordini!“ hüüdsin vastu, võttes sihi juba uuele ummiklainele.

„Upita oma perse paati, enne kui ummikad veel kõrgemaks lähevad,“ kamandas Gavin, kiigates armatuuri tagant üle päikesepillide, mida ta pilvisest taevast hoolimata kandis. „Sa oled omadega läbi. Kolmkümmend meetrit ... unusta ära.“

„Käi põrgu!“ Torkasin huuliku suhu ja valmistusin tegema lõpupingutust tõestamaks, et suudan.

„Mul on ilge pohmakas ja kui sa just ei taha järgmiseks korraks tüüri juurde Caroline'i, siis kobi paati, et ma ei peaks sellise hoovuse juures ringiga tagasi sõitma.“ Jätnud paadi triivima, kõndis ta pärasse, küünitus üle parda, et lahti päästa õotsuv redel, ja laskis selle siis vette.

Kurat. Ta mõtles seda tõsiselt.

Meie vanem õde oli nagu kloksuv kanaema, kellel ei tuleks mõttessegi mind niisuguste lainetega merele tuua, ja see tähendas, et isiklik rekord peab ootama. Järgmise paari tõmbe jooksul, mis mind paadini viisid, ei tundnud ma suure meelehärmi tõttu isegi külma. Ootasin, kuni ummiklaine on paadipära tõusu ja langusega ühel joonel, ning seejärel ronisin redeli kolmest pulgast üles.

„Tundsin sinust puudust ja tore, et oled kodus, aga sa oled viimne tüütus. Veel natuke ja ma oleksin oma rekordi löönud.“ Vinnasin end kitsukelele ujumistekile, potsatasin rätiga kaetud istmele ja tõmbasin redeli sisse. Paps lööks meid maha, kui pleekinud nahkistmega midagi juhtuma peaks. Paati uuesti õotsuma pannes tirisin maski eest ja kalipsokapuutsi peast ning viskasin need Gavini jalge ees olevasse musta riidest spordikotti.

„Su sõnad teevad mulle haiget, väikevend.“ Ta surus korraks käe sarkastiliselt rinnale ja haaras järgmise ummiklaine tulles kinni juhiistme seljatoest. „Sõidame tagasi koju, et saaksin kuulata papsi epistlit, mille kallal ta terve päeva vaeva on näinud. Oleks häbiasi lasta tema päevatööl raisku minna ainuüksi sellepärast, et tal pole oma jutlust kellelegi ette kanda.“

„Ta on lihtsalt ...“ Taas ei leidnud ma õigeid sõnu, vaid takerdusin, nagu olin takerdunud ka hommikul, kui Gavin oma otsuse keset vanemate kohvijoomist teatavaks tegi.

„... pettunud, et ma kolledžist välja langesin,“ lõpetas Gavin mu lause. „Mitte nagu Caroline, kes sai oma kraadi kätte, ehkki oli abielus ja töötas *kabel* kohal.“

„Ära võrdle ennast õega ega ole papsi vastu ülekohtune. Ta oli lihtsalt pahviks löödud.“ Sikutasin seljast kogu märgülikonna ja tõmmanud jalast ka veekindlad sukeldumissokid, jäin Gavini vanade lilleliste ujumispükste väele.

„Ma vahetasin põhiainet kahe aasta jooksul neli korda,“ lausub Gavin, küünitades võtma rooliratta kohalt mu Bruinsi nokatsit. „Usu mind: papsile ei tulnud see üllatusena.“

Tal oli õigus. Eks olnud ju ammu teada, et Gavin ei jää millegi juurde pikalt pidama.

„Võiksid minna ööseks Caroline'i ja Seani poole, kuni ema asja ära silub,“ soovitasin mööda soolast ja päikesest pleekinud vaipa tema poole kõndides.

„Ma ei mõtlegi lasta emal oma suppi helpida. Räägime parem millestki muust.“ Gavin suu tõmbus naerule. „Sa oled kõigest seitseteist, ent kulutad kogu oma raha uue märgülikonna peale. Paistab, nagu tahaksid tõepoolest Alaskale välja jõuda. Kas arvad, et ma ei näinud su voodi kohal seda kaarti?“

„On unistusi, mis ei kao kuhugi.“ Kolm aastat tagasi olin juhtumisi näinud üht tõsielufilmi ja otsustanud, et minust peab saama Sitkas asuva päästejaama vetelpäästja. Soov aidata inimesi? Olemas. Adrenaliinijanu? Olemas. Kihk kolida ainsast kohast, kus ma seni olin elanud, riigi teise otsa? Kah olemas. Krahmasin pärapingilt räti, tõmbasin sellega üle juuste ja rinna ning sikutasin T-särgi selga. „Aitäh, et mu merele tõid. Papsil on viimasel ajal palju tegemist.“

„Toon su iga päev merele, kui sellest abi on.“ Gavin suskas mütsi mulle vastu rinda, hoides end õõtsuvas paadis osavalt tasakaalus.

„Täna.“ Ega ma tema lubadust küll tõsiselt võtnud. Gavinil võisid ju olla parimad kavatsused, aga nende täide viimine polnud tema tugevaim külg. „Võib-olla pingutan ma trenniga pisut üle, aga mingi eesmärk peab inimesel ju olema.“ Käsivarred tõmbusid jahedas tuules kanarahale ja ma sättisin nokatsi tagurpidi pähe. Seitseteist

kraadi võis olla selle aastaaja kohta küll soe, aga vee peal oli ikkagi kuradi jahe.

„Ja selle eest tuleb sulle au anda.“ Gavin keeras võtit ja käivitas mootori, ent laskis sel popsuda tühikäigul, pilk suunatud millelegi, mis asus kusagil eemal. „Kas see on *sõudepaat*?“

„Kaldast nii kaugel? Ei või olla.“ Pöörasin pead, et vaadata, mida ta mu selja taga näeb, ja märkasin umbes sada meetrit lääne pool pisikest paati, millel näis olevat väike päramootor ja milles olid kaks inimest, kes ... tõusid ja vajusid.

„Pagan võtaks, mis asja nad seal teevad?“ küsis Gavin, vaadates, kuidas paadis olijad ummiklainete vahel kord nähtavale ilmusid, kord kadusid, kummardudes ikka ja jälle alla – ilmselt pinkide vahele. „Õotsuvad niisama?“

Tundes kõhtu krampi tõmbuvat, haarasin kindalaekast binokli ja suunasin selle teisele paadile.

Kuradi kurat! Pisikeses, arvata neli meetrit pikas, päramootoriga ja paremaid päevi näinud paadis istus kaks umbes minuvanust tüdrukut, kes kühveldasid paljaste kätega vett välja. „Nad ei õotsu, vaid kühveldavad vett.“ Ja päästevesti polnud tumedapäistest tüdrukutest kummalgi. Ulatasin binokli Gavinile ning ta tõstis selle silmade juurde. „Peame neile appi minema.“

„Oh sa raisk!“ Gavin viskas binokli kindalaekasse ja sulges selle pauguga. „Hoi a kinni.“

Klammerdusin ühe käega tuuleklaasi ja teise käega armatuurlaua serva külge ning Gavin andis gaasi.

Paadinina kerkis korraks taevasse, aga kohe reguleeris Gavin drosselit ja me vaat et prantsatasime põhjale. Paat oli taas vee peal, ent ummiklained rammisid seda nüüd küljelt. Alles siis, kui kolmas mürtsatus oleks meid äärepealt ümber paisanud, õnnestus Gavinil vandudes suunda muuta.

„Me peame lähenema neile ...“ alustas ta.

„... hoovust kasutades,“ lõpetasin mina. Iga laine lajatas tuuleklaasile sahmaka vett. Pilk kiindunud teisele paadile, tundsin äkilist hirmu, millele järgnes sedamaid adrenaliinitulv, kui väike alus järgmise laine ees alla vajus ja vesi üle käila paiskus.

Kui seni olid nad olnud hädas, siis nüüd olid nad otseses ohus.

Liikusin Gavini taha paremale pardale ja tõstsin pärapingi üles, samal ajal kui Gavin tõmbas drosseli sisse ja aeglustas käiku. Pidureid paatidel ju polnud. Mis neil tüdrukutel küll mõttes oli? „Kas meil on ainult kaks päästevesti?“

„Meid on siin paadis ju ka ainult kaks,“ hüüdis Gavin vastu. Umbes kakskümmend meetrit enne pakpoordis oleva paadi asukohta lülitusime tühikäigule.

Rapsasin ühe kärtskollase vesti endale selga ja kinnitasin selle kolm pannalt. Seejärel haarasin teise ja tegin sama, kohendades seda suuremaks, et see mahuks esimese vesti peale. „Kas saad meid natuke lähemale viia?“

„Ei, siis riskiksin neile otsa sõita või mööda põrutada,“ vastas Gavin päikesepirile eest võttes. „Raisk, paistab, et nad ...“

„Appi!“ karjus roosa särgiga tüdruk ägedasti õõtsuva paadi vööris seistes ja meeleheitlikult kätega vehkides, justkui võiks tõesti arvata, et me *polnud* neid näinud.

Mul läksid silmad pärani. „Istu maha!“ Mida kuradit ta õieti mõtleb?

„Anna üks vest mulle.“ Gavin sirutas käe välja.

Tagapool istuv tüdruk kargas teist tagasi tõmbama, aga teha polnud enam midagi. Järgmine ummiklaine tabas juba niigi kõikuma löönud paati küljelt ja lükkas selle ümber.

Tüdrukud kadusid vette ja mul tõusis süda hirmust kurku.

„Ma lähen.“ Ronisin pärapingile. Viivitada enam ei saanud.

„Kurat, ei lähe! Ma ei luba.“

Sukeldusin vette.

Isegi kalipsoga oli temperatuur olnud vaevu talutav. Sellela tundsin, nagu oleksin saanud hoobi rindu, ja nägin vaeva, et õhku kopsudes hoida. Päästevestid tõstsid mu pinnale ja hingasin vee peale kerkides otsekohe sügavalt sisse, silmad soolast kipitamas.

„Kurat võtaks, Hudson!“ karjus Gavin kusagilt tagantpoolt, kuid pidin ujuma ega saanud vastata.

Jumal, tee nii, et nad oleksid elus.

Isegi kahe päästevestiga koormatult liikusin edasi kiiremini kui eales varem, kihutatuna takka adrenaliinist ja kartusest selle ees, mis mind võib ees oodata.

Süda vasardamas, jõudsin kummuli läinud paadi vööri ni nägin kaht neiut selle külge klammerdumas. Tüdrukud hoidsid kinni madalat kiilu ümbritsevast plangust ja ma olin kergendustundest tummaks löödud. Nad olid elus. Olukord oli ohtlik ja ähvardas muutuda veel ohtlikumaks, aga nad olid elus ja ... vaidlesid?

„Ma ju ei teadnud, et sellel on auk põhjas!“ karjus roosa särgiga tüdruk minu poole seljaga olevale rohelise särgiga tüdrukule. „Või et paagis on liiga vähe bensiini. Ja kohe kindlasti ei palunud ma sinul sisse hüpata, kui ma paadimajast välja olin saanud.“

„Muidugi hüppasin ma sisse,“ andis rohelise särgiga tüdruk hammaste plagisedes hämmastava rahuga vastu. „Tahtsin sind takistada. Paps ütles ju selge sõnaga, et seda paati ei tohi *mingil juhul* võtta.“

„Tahtsin lihtsalt *emast* kas või mõneks minutiks eemale pääseda!“ halas roosa särgiga tüdruk. „Ja nüüd lööb ta meid mõlemat maha, kui selgub, et oleme paadi põhja lasknud!“

„Laseks siit ehk jalga?“ küsisin ümber paadi nina ujudes, rind kahe vesti all lõõtsutamas.

Mõlemad tüdrukud pöörasid pead, nii et tilkuvatest hobuse-sabadest lendas laias kaares vett, ning vaatasid üle öla minu poole.

Mulle lähema tüdruku meelekohalt valgus näole verd, aga kui see oligi esimene, mida märkasin, siis jäägitult kõitsid mu tähelepanu hoopis tema silmad. Need olid tema väikse südamekujulise näo kohta vaat et liiga suured, lahjendamata viski karva ning ümbritsetud tihedatest veega kokkukleepunud ripsmetest, mis kaardusid allapoole, kui ta langetas pilgu, et mind uurida, ja peatas selle mu rinnal päästevesti pannadel.

Järgmisel hetkel tõstis tüdruk silmad, meie pilgud kohtusid ning ühtäkki olin unustanud, kuidas *hingatakse*, veel vähem siis mõeldakse. Ma polnud iial saanud välgutabamust, aga võinuksin kihla vedada, et just nõnda see tunda annakski. Ja ta oli haavatud. Olgu peale. *Võta end kokku.*

„Sa oled vigastatud ...“ sain sõna suust, tundes rinnus täiesti irratsionaalset murepitsitust.

„Oh, jumal tänatud!“ Roosa särgiga tüdruk tõukas end paadist lahti ja viskus minu poole.

Puhtalt vaistu ajel õnnestus mul ta kinni püüda.

„Ma olen kõigest neliteist, liiga noor, et surra – mis siis, et unustasin kontrollida, kas paat on terve või kui palju paagis bensiini on,“ kuulutas tüdruk teatraalselt, klammerdudes mu õlgade külge ning vaadates mulle hirmunud pruunide silmadega otsa. „Ja ma ei oska eriti hästi ujuda.“

Ja ta oli tulnud vana sõudepaadiloguga merele, võtmata kaasa isegi päästevesti?

„Oodake veel hetk ja ma ajan selle asja korda,“ laususin, lükates end jalgade abil paadi poole. „Hoidke sellest elu eest kinni.“

Tüdruk heitis pea pahaselt kuklasse, nii et lõug ähvardas liigestest välja tulla.

„Tal on kaks päästevesti, Eva,“ lausus viskikarva silmadega tüdruk vaikelt. „Sa pead ühe neist endale selga tõmbama, enne kui ta saab su oma paati viia.“

„Aa. Muidugi.“ Eva krabab paadikerest kinni. Järjekordne laine kergitas meid üles ja laskis uuesti alla, kuid paadist üle ei uhtunud. „Sa tuled ju tagasi Allie järele, eks?“

„Ma saan hakkama, Eva,“ üritas teine vastu vaielda.

„Õigupoolest peaksin sinu enne viima,“ laususin rohelise särgiga tüdrukule, kes pidi niisiis ilmselt olema Allie. Tundsin, et külm hakkab mu liikmeid tarretama.

„Tema on kuusteist ja ujub paremini kui mina,“ tõstis Eva häält.

„See on tõi,“ kinnitas Allie hammaste plagisedes. „Palun vii Eva ära. Ma võin oodata.“

„Sa oled *vigastatud* ja meil pole aega vaielda.“ Pidin jalgadega kõvasti tööd tegema, et püsida nende kahe vahel, samal ajal kui hoovus meid edasi vedas.

„Ega mul jalad viga saanud, vaid pea. Ma saan hakkama.“ Allie murelik pilk liikus Evale.

„Mis mõttes?“ Kuidas võiks peahaav kergem olla kui jäsemevigastus?

„Ta tõesti ei oska hästi ujuda. Palun vii ta siit ära,“ käis Allie peale, roosa vesi lõuaotsalt alla tilkumas. „Mis su nimi on?“

„Hudson Ellis.“ See siin võttis liiga kaua aega. Tegin ülemised pandlad lahti ja Eva napsas vesti, niipea kui see mu õlgadelt alla vajus. „Hei ...“

„Hudson,“ sõnas Allie hammaste plagisedes. „Mina olen Alessandra. Ma ei tea, kas sinul õdesid või vendi on, aga minule igatahes pole miski tähtsam kui mu õed.“

Õed. Sellepärast ta siis vastu puiklebki.

„Välja arvatud tants,“ pobises Eva, torgates järjekordsest lainest kergitatuna enne ühe, siis teisegi käe päästevesti käävukudest läbi.

„*Mitte miski,*“ kinnitas Alessandra, pilk kinni minu pilgus. „Sa pead kõigepealt viima mu väikese õe. Palun. Ma ei saa teda siia jätta.“ Tema silmis välgatas hirm, mis sundis teda kulmu kortsutama ja huuli kokku pigistama, aga siis ajas ta oma terava lõua püsti. „Ma ei liigu siit enne teda.“

Kurat. Täpselt nagu minagi poleks nõus jätma maha Caroline'i või Gavinit. See ürgne sund oli mulle lausa rakutasandil mõistetav. Me võisime vastastikku nii mõnigi kord sitta keerata, aga ei jätnud üksteist eluilmaski hätta, tulgu taevast kas või pussnuge, ning Alessandral oli oma õdedega täpselt samasugune suhe. Tundsin rinnus midagi avanevat ja mu terve mõistus – niipaljukest kui seda üldse oli – pudenenes ilmselt vette, sest pärast seda lihtsat käsku olin ühtäkki kindel, et *tunnen* teda.

„Mul on õde ja vend,“ ütlesin, käsi kohmitsemas juba järgmiste pannalde kallal. „Ma saan sinust aru.“

Alessandra silmad tõmbusid kahtlustavalt pilukile. „Mida sa teed?“

Tõmmanud parema käe vestist välja, võtsin tüdrukute vahel paadist kinni, libistasin neopreeniga kaetud kollase päästevahendi seljast ja pakkusin seda talle. „Pane selga.“

„Ei.“ Ta langetas pilgu vestile ja vaatas siis uuesti mulle otsa. „Sul on seda vaja. Lained on liiga kõrged.“

„Ma ei vaja vesti. Olen hea ujuja ja see on ainus lahendus.“ Lootsin, et mu naeratus mõjub julgustavalt. „Mul ei lähe viit minutitki, et teid paadile toimetada.“

„Viis minutit!“ hüüatas Eva hirmunult.

„Vähem kui viis,“ kordasin, pilk endiselt Alessandral. „Viie minutiga pole miski võimatu. Olen kogu aeg teie juures. Võta vest.“ See läks vastuollu kõigega, mida ma päästmise kohta olin lugenud, aga mul ei tulnud pähegi sellest hoolida.

„Ma ei saa sind niiviisi ohtu seada.“ Alessandra raputas pead.

„Ma olen täiesti võõras inimene,“ tuletasin talle meelde.

„Ei. Sa oled Hudson Ellis.“ Tema käed värisesid.

„Siis oleme patiseisus, sest sina ei jäta maha oma õde ja mina ei jäta maha sind.“ Lükkasin päästevesti tema poole. „Ma olen üsna põikpäine, nii et mida pikemalt me vaidleme, seda kauem peate mõlemad vees viibima.“

„Tule, Allie, mul on *külm!*“ õhutas Eva.

Alessandra võttis päästevesti vastu ja kui ta oli selle selga ajanud, ujusime kolmekesi Gavini juurde.

Kui olin mõlemad tüdrukud lõpuks paati saanud, olid neil huuled siniseks tõmbunud ning nende sõudepaadi jäänused olid langenud lainete roaks.

„Mis kurat sulle pähe kargas?“ kähvas Gavin mulle.

„Nad on elus.“ Sundisin Alessandrat tema vastuväidetest hoolimata selga tõmbama minu musta Rip Curli dressika ning andsin seejärel Evale peaaegu kõik meie froteerätid, enne kui lasksin neil istuda. „Peaksime teid arsti juurde viima.“

Alessandra tõmbas dressipluusil luku kinni ja raputas pead. „Ema saab siis aru, et oleme välja lipsanud.“

Päriselt? Mu kulmud kerkisid juuksepiirile.

„Kui sul on arsti vaja, siis peame minema,“ sosistas Eva.

„Mul ei ole arsti vaja,“ kinnitas Alessandra ja jätkas juba teravamal toonil: „Kas sa kujutad ette, mida ta meiega teeb?“

Põrguvärk! Isegi kui Gav ja mina olime teinud midagi keelatud, oli ema esimene reaktsioon ikkagi kergendustunne, et me polnud pidanud selle lolluse eest eluga maksma.

„Võiksime lihtsalt helistada papsile. Oota. Sa ei ütle ju emale, et see olin mina, kes ...“ lausus Eva, silmad korraga hirmu täis.

„Millal ma talle *enne* midagi rääkinud olen?“ torkas Alessandra, tõmmates käed mu dressika varrukatesse. See pagana pusa oli talle lausa kleidi eest.

„Tohib, ma vaatan su pead?“ küsis Gavin ja trügis minust mööda, pannes paadi kõikuma. Meil oli küll suurem süvis kui nende väiksel paadil, aga tormi lähenedes kauemaks merele jääda polnud ikkagi mõistlik.

Alessandra noogutas ning Gavin kummardus tema kohale ja uuris haava.

„See on väike ja verd enam ei tule. Ömmelda pole ilmselt vaja,“ teatas ta ning heitis mulle pilgu, millest võis välja lugeda, et minu valikutest tuleb juttu hiljem.

„Kas te võiksite meid koju viia?“ Alessandra ajas selja sirgu ja kogus end muljetavaldava, koguni pisut heidutava kiirusega, aga tema silmad reetsid, et tüdruk pole sugugi nii rahulik, kui püüab näidata. *Ta justkui näitleks*, mõtlesin. „Me elame ...“

„Ma tean, kus te elate,“ katkestas Gavin teda. „Viime teid koju.“
Ta teab? Mu pilk volksas vennale.

„Tänan.“ Alessandra tõmbas põlved mu dressika all konksu ja vaatas minu poole. „Tõesti. Aitäh sulle, Hudson.“

„Tühiasi.“ Pagan võtaks, mulle meeldis, kuidas ta mu nime lausus.

„Me oleksime pidanud juba veerand tundi tagasi kodus olema.“ Gavin vaatas mulle otsa ja osutas juhtpuldi poole ning ma kõndisin tema kannul armatuurlaua taga olevate istmeteni. „See oli sinust kuradi mõtlematu tegu.“ Gavin vangutas pead. Olin hädavaevu jõudnud käsipuust kinni haarata, kui ta lükkas käigu sisse ja võttis suuna kohalikest supelrandadest mööda linna lääneosas asuvate kaljude poole. „Ja sul ei maksa teda niisuguse pilguga vaadata. Sa ju ikka tead, kes nad on, eks?“ küsis Gavin parajasti nii valjusti, et mina kuulsin, aga nende kõrvu see ei kostnud.

„Ei, aga paistab, et sina tead,“ vastasin, hõõrudes rätiga käsivarsi, et veri ringi käima hakkaks. Kuradi külm oli. „Ja ma ei *vaata* teda.“ See polnudki otseselt vale, sest mu nägu oli pööratud ettepoole.

„Ma jälgisin kogu seda värki. Vaatad küll.“ Ta mühatas. „Ja midagi head sellest ei tule. Nad on Rousseade nooremad tütreid.

Alessandra ja Eva, kui ma õigesti mäletan. Nii et kui mõtlesid teda välja kutsuda, siis unusta ära. Vanemad ei luba neil läbi käia kellegagi väljaspool oma seltskonda – kõige vähem veel kohalikega.“

Rousseau. Üks neid peresid, kellel oli kaljudel suvemaja. Rikkad aristokraadid.

Mul hakkas süda puperdama. „Baleriinid.“ Mõni ime, et ma neid ära ei tundnud. Nad treenisid siin suviti, aga enamasti luku ja riivi taga, kuni ema viis nad enda valve all augustis mingile võistlusele, mis tõi igal aastal kohale terve hordi tantsuturiste ja nende jõukaid peresid. „Neid on neli, eks?“ Olin neist paari kindlasti korra või kaks kohvikus näinud, kui juhtusin sealt läbi astuma, aga tavaliselt veetsin oma suved vetelpäästjana rannas.

„Jah,“ kinnitas Gavin. „Ja sina oled silma heitnud sellele, keda Lina kutsub *vagurakeseks*, nii et ära parem üritagi.“

„Kes on Lina?“ Olles kuulnud Alessandrat äsja võitlemas Eva pärast, oli mul raske mõelda temast kui vagurakesest.

Gavin krimpsutas nägu. „Vanim tütar. Üheksateist, tohutult andekas ja ilus ja *kuradi* ligipääsmatu. Tema müürid on vankumatud ja pean sind kurvastama: see näikse kehtivat nende kõigi kohta.“

„*Mõne* kohalikuga nad ilmselt ikkagi suhtlevad.“ Heitsin talle kõiketeadva pilgu.

„Alessandra on midagi muud kui Lina. Tema juba reegleid rikkuma ei hakka,“ ütles Gavin, kui me hoovusest risti üle sõitsime. „Ja selle väikse päästeoperatsiooni peame enda teada jätma, sest Caroline ei salli neid *silmaotsaski*. Tal oli nendega vist mingi vahejuhtum piimakokteilide pärast ja nad olid käitunud ülbelt.“

Raisk. Caroline'i konnasilmale poleks ma küll tahtnud astuda. „Vaevalt see Alessandra oli.“ Ma olin veetnud selle tüdruku seltsis kõigest viis minutit, aga ärahellitatud ta igatahes küll ei paistnud.

„Ja sa *väidad*, et ei vaadanudki teda. Päriselt ka: neil ei lubata kohtingul käia ja mulle ei meeldiks põrmugi näha sind tema pärast norutamas.“ Gavin tõstis silmad taeva poole, aga jättis siis õnneks selle teema sinnapaika.

Vaatasin üle öla tagasi ning nägin Alessandrat end silmitsemas viisil, mis sundis arvama, et kahte päästevesti märgata polnud tema

puhul midagi iseäralikku. Võinuksin kihla vedada, et ta on alati nii tähelepanelik, nii detailitundlik. Vaatlejaid on alati peetud vagurakesteks – iseäranis kui ümberringi on hulk õdesid-vendi.

Alessandra kallutas pea viltu ja oleksin saanud otsekui hoobi rindu: nii võimsalt rabas mind irratsionaalne tung temaga koos olla. Ei mingit armulugu mõistagi – see tüdruk oli liiga kõrgeast liigast. Mind huvitas lihtsalt, mis muusikat ta kuulab, missuguseid raamatuid loeb, mis on tema lemmikfilmid. Oleksin tahtnud teada, kas ta paneb pahaks, et teda nii rangelt ohjes hoitakse, ja mis toob tema näole naeratus. Ning mida lähemale me kaljudele jõudsime, seda kõvemini mul rinnus pitsitas.

See, mida ma järgmise viie minuti jooksul ütlen või teen, otsustab, kas mul õnnestub teda päriselt tundma õppida või jääbki see pelgalt juhuslikuks kohtumiseks, mis kripeldab hinges ega taha meelest minna.

Surudes ühe käega põlvi vastu rinda ja hoides teisega kinni parda servast, pööras Alessandra nüüd pea ära, sest tema õde ütles midagi, mis minuni ei jõudnud.

Kui jõudsime lõpuks suure ookeaniäärse kai ja paadimajani, ootas seal kaks brünetti – üks murelik ja teine maruvihane.

„Ta on tulitige,“ pomises Gavin vihase tüdruku poole vaadates, kui kaile vasakust küljest lähenesime. „Kuidas läheb, Lina?“ hõikas Gavin triivimiskaugusele jõudes ja lülitas mootori tühikäigule. Järgmised paar lainet pidanuksid meid redelini tõukama ning kui Gavin vahemaad valesti oli hinnanud, lööb isa meid maha.

„Mu õed on sinu paadis, nii et kõik peaks ju selge olema,“ vastas Lina, käed puusas. „Aga meeldiv sind siiski näha, Gavin, ei saa salata.“

„Tore.“ Püha müristus, kas mu vend *punastas*?

„Kust sina neid tunnud?“ hõikas Eva, kui ma parema parda juurde astusin ja poid üle selle viskasin, takistamaks paadikeret sillaga kokku pörkamast. Seejärel sirutusin redeli poole, et saaksin paati paigal hoida.

„Pole sinu asi,“ andis Lina vastu. „Ütle nüüd Ellise-poistele aitäh ja roni redelist üles ... Oh kurat, Allie, kas sa oled vigastatud?“ Ta laskus põlvili ja vaatas üle kai serva alla, kui me õõtsudes redelile lähenesime.

„On ta haavatud?“ Teine õde põlvitas kohe Lina kõrvale. „Kui raskelt? Kas sa redelist üles jaksad ronida?“

„Ei midagi hullu, Anne,“ vastas Alessandra. „Ausõna.“

Haarasin toekast redelist kinni ja puit kägises, kuid mul õnnestus raske paat peatada. Heitsin kähku kõie ning kinnitasin selle keskmise naagli külge, et järgmine laine meid minema ei kannaks või planke ei lõhuks.

„Ta tunneb neid? Kas Lina hiilib kodunt välja?“ küsis Eva Alessandralt valjul sosinal ja Gavin suretas mootori välja.

„Paistab sedasi küll,“ vastas Allie muiet alla surudes ning tema ja Eva hakkasid minu poole tulema. „Tubli tüdruk.“

Lootus lahvatas mu rinnus nagu ilutulestikurakett. Võib-olla oligi Gavinil õigus ja Allie pole tüdruk, kes reegleid rikuks, aga ta võib ikkagi olla tüdruk, kes reeglitest *mööda hiilib*.

Lasknud märgadel rätidelt paadipõhja langeda, lausus Eva pominal oma tänusõnad ning ronis kahe laine vahel redelist üles. Järgmine laine paiskas juba vett üle ujumisteki ja tegi istmed märjaks.

„Peaksid ronima sillale, enne kui tuleb järgmine,“ ütles Gavin Alessandrale ja mul tekkis tuline soov vennale vastu pead anda.

„Õige küll. Aitäh, et meid päästma tulid.“ Alessandra naeratas mulle põgusalt.

„Pole tänu väärt.“ Ulatasin käe, et teda aidata, aga juba oligi ta ukerdanud üle istmete ning jõudnud vaevata redelini. Alessandra oli roninud juba paar pulka kõrgemale, kui tuli uus laine, ja ta vaatas nägu krimpsutades alla meie kõikuvasse paati. „Oh, pagan! Ma ei andnud sulle ju pusa tagasi.“

„Nüüd on sul kaks valikut,“ vastasin ja vaatasin talle muiates otsa. „Kas jätad selle endale või võtad kaasa, kui ma su järgmine kord paadiga merele viin.“

„Kuradi ülbe,“ pomises Gavin vaikselt.

Ülbe see ju oli, aga järgmise laineni jäi ehk veel kõigest kümme sekundit.

„Ma ...“ Allie tegi paar korda suu lahti ja pani siis jälle kinni. „Mul ei lubata kohtamas käia ja pealegi olen siin ainult suvel.“

„Nii ma arvasingi.“ Siis läks mul nägu laiale naerule. „Kas sul tohib siin suvel sõpru olla?“

Alessandra kulm tõmbus kipra. „Kahtlane. Ma olen üsna vilets suhtleja.“

„Jäta Ellisesse – kohvikusse – kirjake, kui arvad, et seda tasuks arutada, Alessandra.“ Sirutasin käe naagli juurde ja päästsin otsad, pööramata seejuures pilku tüdrukult.

„Hästi.“ Ta naeratas ning mul tuli oma pekslevale südamele selgeks teha, et meist ei saa kunagi midagi enamat kui sõbrad – kui sedagi. „Sõber ütleks mulle Allie.“

Pagan võtaks, jah.

„Sel juhul Allie.“ Tõmbasin kõie redeli ümbert ära ja Gavin käivitas mootori.

Allie vangutas pead, nagu ei suudaks uskuda, et oli lubanud kas või *mõelda* reeglitest mööda hiilimisele, ning hakkas redelist üles õdede poole ronima.

Selle suve lõpuks oli temast saanud mu parim sõber.

Järgmise suve lõpuks vihkas ta mind.

Ja ma ei saanud teda selles ka süüdistada.